

ER OLE OFTEDAL
rillaz i Sør-Ame-

at Damon Albarn
var spennende å
ange mennesker
g synes også det
e med på å gjøre
vanlig, sier hun.

ommer til Oslo
he Beat. Som i
frontmannen
fra den gangen.
en merkelig
Roger og san-
eling fort forlot
starte General
David Steele og
ox sto igjen og
hva de skulle
nt en ny sanger
t Fine Young
de mest popu-
verden mot
llet. General
rimot aldri så
ar både Dave
nking Roger
aver av The
er sistnevnte
til Oslo nå.
g@dagsavisen.no

er på
feller
20. april.

Rim Banna døde for noen uker siden. Albumet hun etterlater seg vil leve i lang tid.

FOTO: KKV

Men stemmen lever

Palestinske Rim Banna etterlater seg en hel motstandskamp av et album.

RIM BANNA

5 «Voice Of Resistance»
KKV

«Spør ikke fuglene hvem de synger om når ungene deres er slaktet», lyder en nøkkelsetning på det som skulle bli Rim Bannas siste plate, et testamente for en framtid hun selv ikke skal få oppleve. 24. mars i år døde den palestinske artisten etter en ti år lang kamp mot kreft, og en enda lenger kamp for sitt eget folk. Hun var født inn i en kristen palestinsk familie i Nasaret i 1966, men skulle blir den forenede stemmen for alle palestinere som motsatte seg Israels okkupasjon, helt fra hun begynte å synges som tenårings og de tidlige sangene hennes innspilt på kassett akkompagnerte den første intifadaen.

Den som har fulgt henne gjennom disse årene, som artist og etter hvert gjennom hennes sterke engasjement på sosiale medier for hjemlandet Palestina, har ikke kunnet unngå å få med seg hennes

grunnleggende kamp også for rettferdighet og menneskeverd på tvers av alle geografiske, religiøse og sosiale grenser. Hennes bokstavelig talt varme og atmosfæriske stemme har vært et frihetssymbol opp gjennom hele karrieren, men på «Songs Of Resistance» er stemmen preget av tida, både den som tar slutt for hennes egen del, og av det ekkoet den skal etterlate seg. Da det ene stemmebåndet ble ødelagt av den tøffe behandlingen hun fikk, tok de palestinske selvstyremyndighetene sykehusregningene, men hun gjenvant aldri sin gamle storhet. Hun ble imidlertid noe annet, og de nye låtene synges, eller like ofte snakkes, med en rå og bokstavelig talt kroppslig sårhet, hvor innlevelsen gir tekstene og låtene styrke.

Sammen med det palestinsk-tunisiske elektronikabandet Checkpoint 303 og Bugge Wesseltoft – som for alvor viste seg kompatibel med Rim Bannas uttrykk på albumet «Revelation Of Ecstasy & Rebellion» – rakk hun å forme et album der blant annet lyden fra røntgenskanninger av hennes egen sykdomsherjede hode og kropp, omdannes til

musikalske impulser. Dette ligger under som et murrende teppe, fint løst i den minimalistiske miksen hvor Wesseltofts piano skaper vakre og skinnende kontraster – nærmest gjenskinn av hva Bannas stemme en gang var – mot den dunkle klangbunnen. Helheten er hypnotiserende i et grenseland mellom mørk og truende elektronika og samtidsmusikk, langt fra dansbart, men rytmisk til siste pore. Noen sekvenser framkaller minner om Mari Boine på sitt mest suggererende, andre blir cinematisk soundtrack til en dirrende kampfølelse, mens en låt som «This Is My Voice» pussig nok minner om noe Joy Division og Talk Talk kunne funnet fram til sammen. Men hele tida er det hennes stemme, nå messende, innstendig og likevel så gjennomsløkt vakker som den alltid har vært, som puster liv i det originale prosjektet der avantgardistiske Checkpoint 303s elektroniske aktivisme fanger lyden av kaoset, harmen og håpet som i tillegg til den dype empatien er essensen i Rim Bannas musikk.

Platen ble mikset ferdig av Checkpoint 303 og Erik Hillestad 24. mars i år, samme dag som Rim Banna døde. Og det er ikke bare hennes tilknytning til plateselskapet Kirkelig Kulturverksted – helt siden

hun utgjorde en forskjell på prosjektet «Lullabies From The Axes Of Evil» – som har gjort henne betydningsfull i norsk sammenheng. Samarbeidet med en rekke norske artister har satt dype spor etter seg, som når Kari Bremnes' hyllest til en syk venn lik ingen andre setter ord på nettopp «Rim sin stemme»: «Den høres ut som tusen år/og som en grønn arabisk vår».

Selv synger Rim Banna at friheten hennes har tre bokstaver. «Rim», og om noe så er «Voice Of Resistance» nettopp det, en hymne til friheten og en ren motstandskamp av et album. I sangen «I Don't Care» synger hun tittelrefreng på flere språk, også på norsk: «Jeg gir blaffen». Og påfallende mange sanger på «Voice Of Resistance» ender i et kamprop fra «stemmen som vil være skarp som eggen på sverdet mot tyrannens hals», ikke minst i sangen «My Songs Will Sound From The Square», hvor hun messer fram at stemmen vil aldri stilne, uansett hva som skjer med henne og hvor hvilke skader hun påføres i et håp om at hun skal tie. I det ligger både hennes og albumets testamente og arv, like sterkt og bevegende som hun selv var.

MODE STEINKJER